

Vi kan ikke forene det med vor Samvittighed at betale Skat, som kan bruges til Forsvaret, til at lave Ammunition og Vaaben. Det er kun et Skridt videre paa den samme Bane, som saaledes er blevet til en Glidebane. Ganske særlig vilde saadanne Nægtelser kunne rette sig imod den Skat, der for nogle Aar siden blev indført udelukkende til Forsvarets Fremme. Den er ganske vist senere ved forskellige Ændringer blevet maskeret noget, saa den ikke tydeligt kan kendes, og desto værre bliver det altsaa, thi saa maa vedkommende sige: Saa kan vi ingen Skatter betale mere, thi nogle af dem kan alligevel komme Kampen til gode, og det kan vi ikke indlade os paa. Ved saaledes at betragte Konsekvenserne af den konsekvente Militærnægtelse kommer vi unægtelig meget nær til den anden Gruppe af dem, som kan finde paa at nægte Militærtjeneste, nemlig til den Gruppe, som det mest af alt gælder om at værne os imod, nemlig Simulanterne, dem, der nægter at udføre Militærtjeneste, og hvis hele Grund til at nægte det dels er, at de vil slippe fri for alle Pligter, de kan skubbe af sig, og dels kan være en vis Uvillie mod Militærtjenesten, medens det overvejende dog er, at de vil skyde alle virkelige ideelle Pligter mod Staten fra sig. Hvad skal der gøres overfor dem? Der staar man overordentlig vanskeligt, og der er meget at undersøge dér.

I det, jeg har udtalt, ligger der allerede en Antydning af en anden Ting, som jeg synes maatte undersøges noget mere, og det er, om der dog ikke i alt Fald kan fremdrages visse Indicier for eller Kriterier paa, hvor meget eller hvor lidt Alvor der er i det paaberaabte Samvittighedskrav. Og at der kan tilvejebringes en Del i den Retning, kan der neppe være Tvivl om. Kommer der en Mand, som er en berygtet Slagsbroder, Drukkenbolt eller Solderist, og siger: Min Samvittighed forbyder mig aldeles at deltage i Militærvæsenet! saa er der jo meget, der tyder paa, at denne Samvittighed er af saa ny en Datum, at den nok kan drejes. Men kommer der Folk, om hvilke det kan konstateres, at de igennem Aar har ført et fredssommeligt og eksemplarisk Liv, saa at alting tyder paa, at det er et virkelig religiøst Standpunkt, der tvinger dem, og har man Vidnesbyrd om, at de i Aarevis har hørt til et religiøst Samfund, for hvilket alt, hvad der hører til Krigstjenesten, er absolut forkasteligt, har man dér paa den anden Side meget alvorlige Kriterier for, at det er en saadan

Alvor, som maa respekteres. Der kunde ogsaa være god Grund til i Udvalget nærmere at drøfte, hvad der i den Retning skal gøres, og der maa sikkert gøres noget for at komme til Bunds i, hvilke af den Slags paaberaabte Grunde der bør respekteres, og hvilke der rettelig bør ses bort fra.

Det andet Spørgsmaal, der skulde drøftes i Udvalget, har den ærede foregaaende Taler, det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) ret udførligt berørt, nemlig Spørgsmaalet om, til hvilket Arbejde, til hvilken Tjeneste eller til hvilken Virksomhed man da skal bruge vedkommende, for at de kan gøre noget overfor Staten i Stedet for den Tjeneste, de vil skubbe sig fra. Dette Spørgsmaal er ikke udtømt med de Drøftelser, der hidtil har fundet Sted, saa jeg vil meget tilraade, at ogsaa det tages op til Behandling i Udvalget. Mit Standpunkt er altsaa dette: set fra Hærens Synspunkt kan man kun ønske sig fri for den Slags Folk, set fra Statens Standpunkt maa man kræve, at de opfylder visse Pligter til Gengæld for de Rettigheder, de har, og for i det hele at komme til et Resultat maa ogsaa jeg slutte mig til det fremsatte Ønske om Udvalg og henstille, at de Spørgsmaal, her er antydede, maa blive grundigt drøftet i Udvalget foruden alle de andre Spørgsmaal, som staar i Forbindelse dermed.

Jørgen Hald: Den Del Militærnægttere, for hvem det er en Krænkelser af deres inderste Følelser at gøre Militærtjeneste, synes jeg, Tingets Medlemmer særlig maa tænke paa ved dette Lovforslags Behandling, overfor den anden Del, som ikke har en saa øm Samvittighed, men af andre Grunde nægter at gøre Militærtjeneste, kan man anvende Straffebestemmelser. Jeg finder det rigtigt, saaledes som bestemt i Lovforslaget, at den første Behandling disse Sager vedrørende finder Sted paa Sessionerne, derved opnaas der nogen Betyngelse; thi i Sessionerne deltager jo Folk, som er kendte med de enkelte, der fremstiller sig, og med deres Forhold. Jeg tror, at det vilde være meget uheldigt og fuldkommen uforsvarligt at tvinge Mennesker til Krigshaandtering, naar det at gøre Militærtjeneste absolut strider mod deres inderligste Overbevisning og Samvittighed, der er vist ikke ret mange af dette høje Tings Medlemmer, som kunde ønske at være underkastede en saadan Tvang. De forskellige Forsvarsministre har da ogsaa trods deres forskellige Partistandpunkt foretrukket at